

Sag. I alt yder Staten Bevillinger til et Beløb af ca. $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Vi ere i de senere Aar komne ind paa at afhjælpe Pladsmanglen paa Statsanstalterne ved at oprette kommunale Sindssygeanstalter. Vi have jo allerede en i Drift, nemlig den ved Raamosegaardovre i Jylland, og vi have paa denne Finanslovs Forslag om at yde en Bevilling paa 14,000 Kr. til en ny kommunal Sindssygeanstalt, der skal oprettes ved at omdanne en Fattiggaard i Dalstrup, og paa denne Fattiggaard skulde der saa kunne optages 60 Patienter. De Patienter, som optages her, maa naturligvis være uhelbredelige, saaledes at det i Virkeligheden kun bliver en Plejestiftelse. De Sindssygeanstalter, der oprettes paa denne Maade, kunne vel neppe nogen Sinde tænkes at blive Kuranstalter, hvor man vil forsøge at helbrede de syge, thi i Almindelighed vil man ved en saadan Fattiggaard ikke kunne finde den nødvendige Lægehjælp, som udkræves til virkelig Behandling af sindssyge.

I nogen Maade kan dette vel altsaa afhjælpe den Trang, der er til Stede, men der lyder alligevel stadig stærke Røster ude fra Befolkningen om, at denne Sag maa tages op, og at der maa skaffes Plads ad anden Vej end den, her er foreslaaet. Jeg skal i den Henseende henvise til et Møde, som blev afholdt her i København sidste Efteraar af de samvirkende Sogneraadforeninger. Paa dette Møde fremkom der meget stærke Klager over de nuværende Tilstande, og Mødet vedtog en Resolution, hvori man paa det kraftigste opfordrer Lovgivningsmagten til at skride ind og skaffe en anden Ordning, saaledes at vi kunne faa et tilstrækkeligt Antal Pladser for de sindssyge her i Landet. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil tage sig af denne Sag. Der er jo flere Gange fremkommet Forslag om enten at bygge en ny Anstalt eller at udvide de bestaaende Anstalter, men disse Forslag have desværre aldrig kunnet gennemføres. Jeg vil derfor her rette den Opfordring til den højtærede Minister, om han ikke snart, helst i denne Samling, vil fremkomme med et Forslag om at oprette en ny Sindssygeanstalt, saaledes at der kunde skaffes Plads for de mange, som ønske at blive behandlede, men som nu ikke kunne faa den Pleje, de behøve. Forholdene ere i flere Retninger næsten ligefrem skandaløse. Vi høre ude omkring fra Landet, at man anbringer sindssyge Patienter paa Fattiggaardene, og man har i dette Efteraar ikke mindre end to Gange læst om, at

sindssyge Kvinder ere blevne besvangrede paa disse Fattiggaarde. Det forekommer mig derfor, at vi her ere inde paa saadanne Forhold, som ikke maa taales i Længden, at der virkelig her er Trang til, at der gøres noget alvorligt, og jeg vil sige, at hvis den Tilstand, vi have i Øjeblikket, skal blive ved at bestaa, maa Answeret herfor udelukkende lægges paa den højtærede Justitsminister.

Den anden Sag, jeg vil berøre, er Spørgsmaalet om de vanrøgtede Børn. Jeg kan paa ingen Maade tiltræde de meget rosende Udtalelser, som fremkom fra den ærede Ordfører. Det var ganske vist et Citat, han læste op for os, hvori en Mand, der har haft meget med dette Spørgsmaal at gøre, udtale sig rosende om de stærkt stigende Tilskud, der ere ydede fra Statens Side til Hjælp for de vanrøgtede Børn. Jeg ved ikke, hvorvidt den ærede Ordfører vil gøre disse Udtalelser til sine, men jeg synes, at under alle Omstændigheder har Lovgivningsmagten ikke noget at prale af i denne Henseende. Det forekommer mig, der har været en sørgelig Slendrian over for dette Spørgsmaal, naar vi erindre, at der allerede for 10 Aar siden blev nedsat en Kommission, som afgav sin Betænkning for 8 Aar siden. Denne Betænkning ligger endnu paa Ministeriets Loft. Der har været gjort Forsøg paa at gennemføre et Lovforslag, men det blev standset i Landstinget. Jeg synes ikke, der har været arbejdet alvorligt paa dette Spørgsmaal. Jeg vil ligeledes lægge den højtærede Minister denne Sag paa Sinde. Jeg synes, det er et af de Spørgsmaal, som ikke tør udsættes længe. Det nytter ikke, man her skyder sig ind under, at det vil koste maaske betydelige Summer at gennemføre det. Spørgsmaalet er af saa stor Betydning for Samfundet, at man ikke rolig bør se paa, at saa mange Børn aarlig gaa til Grunde, som Tilfældet er.

Den tredje Sag, jeg vil omtale, angaar det Tilskud af 87,000 Kr., der er foreslaaet paa § 26 til Nationalforeningen til Tuberkuløsens Bekæmpelse. Vi have jo tidligere ydet denne Forening Støtte, just ikke saa meget i Penge som derigenem, at Staten har ydet den en Rente-garanti for en Sum af 500,000 Kr. til Opførelsen af Sanatorier. Nu er der jo opført tre Sanatorier: Det i Silkeborg, der kan rumme 135 Patienter, et Kvindesanatorium ved Ry, der har Plads til 24 Patienter og et Kvindesanatorium ved Haslev af lignende Størrelse. Det vil med andre